

El periple dels honorables i la Catalunya sense futur (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 28 de setembre de 2023

No és casual que els sectors més adaptatius, complaents i dòcils de l'autonomisme establert, els que viuen més o menys bé fent aquest paper o se'l creuen, treguin tan sovint al president Pujol a passejar. Cada dia té una fira o una altra per satisfer els sectors més prudents. En una de les darreres sortides va aprofitar per retre vassallatge al seu rei en la festa del diari més monàrquic dels que es fan i es desfan. Al rei de la monarquia hispànica que durant tants anys va servir amb fe i entusiasme.

La monarquia del rei del 3 d'octubre de 2017.

Hi ha qui té pressa per emblanquinar el retorn dels exiliats per dur-los novament al clos constitucional amb l'excusa recurrent del seny i de la responsabilitat. "Cal entendre'ns sempre", que deia el mateix Pujol a la Garriga fa ben poc, amb l'horitzó justificatiu de "l'Ara sí que va de veres. El que fem aquest cop sí que serà històric", com afirma l'espai convergent en totes les seves múltiples variants. Recordem allò del "millor finançament de la història de Catalunya" per preveure com acabarà tot plegat.

Cal recuperar els dissidents per l'Espanya del futur perquè s'està gestant, ens deixen entreveure, el canvi substancial que necessitem. De la maneta del PSOE. Precisament de la mà d'un dels partits del 155. El partit que també els/ens persegueix, els/ens espia, els/ens reprimeix. I ens menysprea per principi depèn del torn de comandament.

Hi ha una altra lectura afegida en tot aquest paper que atorguen al president els astuts per beneir l'operació de la reconciliació. De pas, el Molt Honorable ho aprofita, als seus 93 anys, per refer-se de les seves faltes privades, dels

pecats familiars i sobretot del fracàs polític del sistema autonòmic que ens equipara a la Rioja. Però el president en vol més i amb vanitat poc dissimulada, es vol refermar precisament d'això, de la seva "gran obra autonòmica". Després de tants anys i coneixent com coneix la cort regional i regionalista, el president no s'hauria de deixar manipular pels aduldors que quan va convenir el van deixar a banda. Ben sol. Tot indica, però, que el veterà mandatari no hi pot fer més. És superior a les seves forces. El protagonisme innat pot més que la prudència, el dubte, l'empenediment i el reconeixement sincer del col·lapse que viu el país. Dels devastadors efectes de l'autonomisme borbònic.

En Jordi Pujol i els aduldors regionalistes haurien d'entendre que el 1r d'octubre va ser el certificat de defunció de l'Espanya del 78, però també la seva, perquè ell i tots els governs regionals en formen part des del primer moment. El primer d'octubre fou la denúncia més contundent del fracàs de l'autonomisme consentit pels Pujol, els Raventós, els Roca Junyent, els Gutiérrez, els Serra, els Maragall, els Solè-Tura, també del marquès republicà Josep Tarradellas, la millor demostració del relativisme català del procés de Restauració de la casa dels borbons.

Qui es pensi que el deplorable estat de Catalunya és només una qüestió de mal govern dels qui van succeir al líder convergent, demostra una ceguesa extraordinària. O una mala fe tremenda. Qui es pensi que a Catalunya, els catalans ens han minoritzat per un fet accidental o pels signes del temps és un barrut. El president Pujol hauria d'explicar per què amb el seu nacionalisme de barretina va callar sobre l'arribada desproporcionada i intensiva d'immigració durant els primers anys del segle XXI. Un fenomen que com hem vist ha minoritzat, encara més, la catalanitat. Als indígenes. Ara ens diu que cal promocionar la llengua pròpia i que ens en sortirem perquè sempre ho hem fet. Quaranta-cinc anys després, es remet a la mateixa retòrica voluntarista del fracàs, com es constata, si

cal demanar el mateix esforç individual com ha fet sovint.

Ara que el president Pujol s'ofereix per desvirtuar l'1-0, fora bo que aprofités l'energia que li resta per fer una *tournée* pel país que diu que tant estima per observar les conseqüències de la seva feina. Una *tournée*, això sí, ben acompanyat per la resta de presidents amb oficina oberta perquè ells també tenen una part del mèrit com a continuadors de l'estafa. Els senyors Montilla, Mas i Torra. La resta tenen un impediment ben justificat per no assistir-hi.

Una *tournée* amb una petita condició. La gira l'haurien de fer en una de les línies de rodalia que gestionen els amics que tant estima el president i que suggerim que sigui la de Puigcerdà perquè travessa tot el país i perquè resumeix millor les diferències sociològiques i culturals, a punt de desaparèixer.

A tots els components de la comitiva presidencial, els convidariem a contemplar el resultat de la feina governamental des de la finestreta del tren de la línia 3. Per valorar i entendre el treball que han perpetrat després de 45 anys de col·laboració incondicional i silent amb Espanya, acceptant les limitacions que els hi marcava la cotilla de l'autonomia. Un viatge per observar els "mèrits" d'aquest sistema amb un doble resultat espectacular: la descapitalització del país, brut i deixat, i la descatalanització. Ni diners, ni identitat, que reclamava el primer president de la restauració escollit a les urnes. L'encaix estructural i sociològic ha estat precisament a l'inrevés: a l'Espanya castellana per consentiment. Això és l'autonomia. Dessagnar-se lentament.

En aquest viatge imaginari, els "nostres homes" haurien de ser valents i assumir en què s'ha transformat aquell país europeu imaginari que tant li agradava recordar al senyor Pujol dels anys 80, citant a Prat de la Riba.

Cites, ocurrències i poca determinació, vet aquí la clau de la

nostra filosofia política recent.